

CHRISTINA

OF DE

VERBROKEN GEMEENSCHAP.

DOOR

ANNA SHIPTON.

„Vangt gijlieden ons de vossen, de
kleine vossen, die de wijngaarden ver-
deiven: want onze wijngaarden hebben
jonge druifjes.”

Hoogl. II: 15.

UTRECHT,

J. H. VAN PEURSEM.

CHRISTINA

OF DE

VERBROKEN GEMEENSCHAP.

DOOR

ANNA SHIPTON.

„Vangt gijlieden ons de vossen, de kleine vossen, die de wijngaarden verderven: want onze wijngaarden hebben jonge druifjes.”

Hoogl. 11 : 15.

UTRECHT.

J. H. VAN PEURSEM.

.....
SNELPERSDRUK VAN KEMINK EN ZON TE UTRECHT.

CHRISTINA OF DE VERBROKEN GEMEENSCHAP.

Christina, zoo heette zij, die schoon zij gestorven is, nog getuigenis geeft van hare gemeenschap met God, door de kleine schets, die wij hier van haar leven, waarvan wij thans iets willen mededeelen, geven. Haar naam is niet verduidelijkt, alsof wij dien in verband met het verhaal wilden brengen. Toen de ouders van het onwetende kind dezen naam voor haar kozen, dachten zij weinig, zelfs niet door het geloof, hoe juist gepast die in latere jaren zoude zijn, als dat kind der zonde en gebonden door den Satan, door het kostbare bloed des verbonds, tot een kind van God en een mede-erfgenaar van Christus zoude gemaakt worden. Zij was van middelbaren leeftijd, ongehuwd, krank naar het lichaam, en

in den volsten zin van het woord, een vreemdeling op aarde, toen zij de geliefde vriendin voor het eerst leerde kennen, aan wie ik zoo veel voor mijn geestelijk leven verplicht ben, en die mij tevens de leerrijke geschiedenis mededeelde, die ik u thans verhaal.

„Christina bewoonde een klein huisje in een schier onbekend stadje, gelegen in het Zuiden van Engeland. in den tijd, dat de bazuin van Whitefield menigen zondaar uit den slaap des doods deed ontwaken, om de oogen voor de werkelijkheid van het eeuwige leven te openen, terwijl hij aan menig eigengerechtigde de noodzakelijkheid der wedergeboorte door den Heiligen Geest voorhield. De wakkere leeraar, met eene edele gestalte en krachtige welsprekendheid toegerust, had in den eersten gloed zijner liefde, vele duizenden tot zich getrokken, en deze eenvoudige, afgezonderde vrouw, had evenzeer hare plaats in den wijngaard. De zoon, die als Evangelist werkzaam was, en beurtelings bijval en vervolging ondervond, ja dikwerf eene banier der overwinning aan de

voeten der goddelijke genade, die hem vooring, bracht, was evenwel den Heer niet welgevalliger dan de eenzame arme dochter, die van oogenblik tot oogenblik aan de voeten des Vaders diens wil door den Heiligen Geest wenschte te leeren kennen, ten einde het Lam te volgen, waar het ook henen gaat. De wereld zeide, dat Christina „betere dagen” gekend had. De eenzame vrouw echter sprak daar immer over. Zij kon wel op betere dagen, wat het tijdelijke aangaat, terugzien, doch tevens op de dagen harer jeugd, die zij zonder God doorbracht, en daarom betreurde zij haar verloren vaderlijk erfdeel niet, hoe aanzienlijk het ook zijn mocht. Haar hemelsch erfgoed blonk veel heerlijker in het licht der openbaring; doch zij verwachtte dan hare beste dagen, wanneer het huis van haren aardschen tabernakel zoude gebroken worden, en zij die woning in bezit zoude nemen, die de Heer haar was gaan bereiden, „een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen.”

Velen der dienstknechten van den goeden

Meester te dien dage, en ook later, hielden zich bijzonder op met het bevel: „Werk tot dat Ik kom,” doch zich met „het bezig zijn” vergenoegende, zagen zij de waakzaamheid, die er toe vereischt werd, voorbij. Schoon de hartversterkende belofte der wederkomst des Heeren Jezus, aan de Apostelen toegezegd, al te zeer in de prediking ontbrak, hebben wij die nogtans in onze dagen, denzelfden krachtigen invloed zien uitoefenen als ten tijde van het Pinksterfeest. De ziel, die den beminden Heer sedert lang verwachtende is, verwondert zich niet, dat de levendmakende kracht dezer blijde hoop door den Heiligen Geest de zoo diep ingesluimerde bruid uit hare traagheid doet ontwaken, en haar doet opstaan om zich voor te bereiden, want „nog een zeker weinig tijds, en Hij, die te komen staat, zal komen en niet vertoeven.”

Thans weten wij nog niet welk een' invloed deze al te zeer verwaarloosde waarheid in de Kerk uitgeoefend heeft en, welke gezegende vruchten de opwekking der laatste jaren heeft

teweegebracht, doch wij zullen het hiernaams weten. Zooveel is zeker, dat zij door hen, die van God geleerd zijn, in liefde is ontvangen, als eene gave van Hem, die schoon laat, toch hunne begeerte deed ontbranden om Hem te aanschouwen, Dien zij liefhadden, schoon Hem niet ziende; en dit niet, als door het toedoen van menschen ontstaan, maar door het getuigenis des Heiligen Geestes, door middel van het woord in het hart van God's verborgen aanbidders, slechts door Hem gekend als de zeven duizend, die zoowel in de groote steden verstrooid leefden, als in de dorpen en overal elders. Velen zijn er geweest, God zij geloofd! en zijn er nog, wier droefheid door deze levendmakende belofte in vreugde is veranderd; gelijk de Apostelen vertroost werden door den welkomstgroet van de goddelijke boden: „Gij mannen van Galilea, wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is in den hemel, zal *alzo* wederkomen, als gij Hem naar den hemel hebt zien henen varen.”

„Deze zelfde Jezus” het voorwerp van begeerte der beroofde Apostelen, was dezelfde Jezus, die door Christina verwacht werd. Hij was haar Vriend, haar Raadgever. Aan Hem vertrouwde zij al wat haar bezwaarde, en Hij was de overvloeierende bron harer vreugde. Voor Hem leefde zij; op Hem wachtte zij, als dezulken, die wachten op den morgen. Toen ik haar vroeg, tot welke Kerkgemeenschap zij behoorde, antwoordde mijne oude vriendin: „Ik was toen nog jong, maar ik herinner mij wel, dat zij de „bijbelsche Christin” genoemd werd. Ik denk, dat zulks kwam, omdat zij haren bijbel lief had. Ten tijde dat ik haar kende, was zij dikwerf te zickelijk om naar de plaats des gebeds te gaan, ofschoon ik haar daar zag, toen zij pas in de stad kwam. Men bekommerde zich weinig om de waarheid, in die donkere ingesluimerde plaats. Christina behoorde echter niet tot dezulken. Sommigen waren bang voor haar, anderen hielden niet van haar, en de invloed dien zij uitoefende op degenen, die haar het

meest omringden, ontstond alleen door de macht van God, die zich steeds in haar openbaarde; doch sommige Christenen, die ik toen kende, noemden haar „eene eigenaardige, vrouw.” Deze eigenaardigheid bestond daarin, „dat zij *in* de wereld leefde, nogtans niet zijnde *van* de wereld.” Deze onderscheiding is even zichtbaar en gemakkelijk te bespeuren, zoowel in de nederige klassen der maatschappij, als in de hogere standen. De scheldnaam, dien de Christus verwerpende wereld aan de kinderen van God geeft, is die, waardoor zij kostelijk worden in zijne oogen, zoo als de Heere zelf zegt: Deut. 14 : 2. Exod. 19 : 5.

O mochten wij toch meer aan deze roeping in onderscheiding beantwoorden! En terwijl de wereld die minachtend uitspreekt over degenen, die dwazen zijn om Christus' wille, zoo laat ons die haar ontvangen, niet vergeten, dat het de eere naam der toeëigening is, die de Heer der heerlijkheid over Zijne kerk uitspreekt: „Zijn bijzonder eigendom.” Wij beseffen te weinig de eer, die er in ge-

legen is, om zijne smaadheid te dragen. Waren wij getrouwer jegens dezulken, met wie wij verkeerden, dan zouden wij meer gelegenheid hebben om ons te verheugen, „dat alle mogelijke kwaad” tegen ons gesproken wordt, en dan zouden wij te dieper vernederd worden, als wij er door gewond werden, vanwege de waarheid, die in den toorn van den beschuldiger gelegen is — het gevolg van onzen zorgeloozen wandel, of gebrek aan liefde. Als Christina het geweten heeft, dat zij „eene zonderlinge” genoemd werd, was zij daarmede tevreden; maar zij werd meer door de ijdele praters rondom haar vermeden dan gezocht. Zij had een klein fruitwinkeltje. Hoe zij daar eenige winst mede deed wist niemand; doch zij had overwinst, en wat zij met de verborgene schatten deed, zullen wij dan eerst vernemen, als zij de gouden schoven aan de voeten van den Heer des oogstes zal nederleggen. De vruchten, die zij verkocht, waren altijd de beste. Hetzij de boomgaarden door honigdauw of vocht geleden hadden, onze zacht-

moedige fruitvrouw ondervond daar nimmer eenig nadeel aan. Zij werd steeds door nieuwsgierige oogen begluurd, of de slechte tijden ook niet een einde aan haren winkel zouden maken; maar de olie ontbrak nimmer en het meel werd niet verteerd, want de zegen der zeven gerstenbrooden kwam ten behoeve der vreemden. Zij wachtte niet of de wolken ook regen voorspelden, om te zaaien of te oogsten, maar zong met den profeet van weleer: „Alhoewel de vijgeboom niet bloeien zal, en geene vrucht aan den wijnstok zijn zal, dat het werk des olijfbooms liegen zal, en de velden geene spijs voortbrengen; dat men de kudde uit de kooi afscheuren zal, en dat er geen rund in de stallingen wezen zal, zoo zal ik nochtans in den Heere van vreugde opspringen; ik zal mij verheugen in den God mijns heils. De Heere Heere is mijne sterkte, en Hij zal mijne voeten maken als der hinden, en Hij zal mij doen hoeden op wijne hoogten.” Wij weten, dat het Christina goed ging. Het was hare bezigheid om het net van haren Meester

uit te werpen, want Christina was een visscher van menschen; en in haar verkoopen, zoowel van groot als klein, dreef zij handel voor den hemel. Haar winkeltje schoon op zoo kleinen schaal, was altijd het netste, en het meest in orde van allen. Hare vruchten waren de goedkoopste en de meest versch geplukte, en velen, die Christina en hare vreemde manieren niet gaarne mochten, verkozen echter met haar te doen te hebben van wege hare eerlijkheid. Des zomers kon men haar dag aan dag aan haar laag onderdeurtje rustig, met haren bijbel naast zich, zien zitten, waarmede zij haar hart verkwikte, veel gelukkiger dan eene koningin op haren troon, wetende, dat de grond, waarop hare bezitting rustte, niet door de schokken dezer wereld kon benadeeld worden. Des winters kwamen hare klanten haar in haar keukentje bij haar vroolijk knappend vuurtje bezoeken, en hier kwamen degenen, die haar liefhadden, het liefst bij haar, omdat zij dan niet gestoord werden. „De uren, die ik *daar* met haar doorbracht,” zeide zij, die

het mij verhaalde, „waren mij hemelsche, die ik nooit vergeten zal.” En toen ik naderhand aan het sterfbed van deze vriendin van Christina stond, en hare brekende oogen mij niet meer konden herkennen, schoon zij mijne stem onderscheidde, zeide ik: „onder de genietingen des hemels zal ook het wederzien uwer lieve Christina behooren!” En de liefelijke glimlach, waarmede zij dit beantwoordde, getuigde van het sterke gevoel der liefdekoorden, waarmede de genadige hemelsche Vader, haar tot de woning, die zij thans ging betrekken, had getrokken. O hoe veel kostelijker zijn de geestelijke banden, die in Jezus gelegd zijn, dan de natuurlijke, daar *die* banden blijven, al moeten wij dit vleesch achterlaten, dat ons van het land der eeuwige liefde scheidt. De meeste jongens uit de stad bezochten het fruitwinkeltje, schoon het veraf gelegen was, en menig ruwe knaap kwam daar niet te vergeefs. De weezen en zij, die geen moeder meer hadden, konden meer van Christina's goedheid vermelden, dan de

anderen, schoon zij een woord en eene waarschuwing voor allen had. Nogtans gingen zij er heen, en ofschoon zij hun zeiden, dat „de bezolding der zonde de dood is” en zulks bevestigde met het „er staat geschreven,” uit haren veel gelezen bijbel, welke naast haar lag, nogtans beleedigden zij nimmer de vriendelijke vrouw, want zij gaf hun altijd goede vruchten en eene goede maat voor hun geld. De jonge dienstmaagden luisterden zelden naar haren raad, en toch gingen zij liever bij haar dan bij een ander. Dikwerf kwamen er zelfs dames uit de buurt in haar winkeltje, meer uit nieuwsgierigheid dan om eenige andere rede. Enkelen evenwel stelden meer belang in haar en merkten haren eenvoudigen, getrouwen wandel op, die niet op een ijdel vertoon van woorden berustte. Christina dacht, dat ruwe jongens en jeugdige dienstmeisjes even groot in gevaar van verloren te gaan verkeerden, als de heeren en dames, die met geen beter oogmerk haar schuilplaats kwamen bezoeken. De adel-

lijke belijder wekte een even diep medelijden bij haar op als de onwetende arme. In zonden, uit den ouden Adam geboren, was het om het even of de kleeding uit lompen of uit kostbare zijde bestond. Allen hadden eenen Zaligmaker noodig. Ieder moest hier beneden leven — en sterven; ieder moest sterven of leven — en dat voor eeuwig. O, dat *wij* toch, die de waarde van het bloed van Jezus en den dag der genade kennen, steeds gereed zijn om den fatsoenlijken kerkganger, die op de golven sluimert, even als den armen godverzaker, die nimmer in het huis des gebeds komt, te waarschuwen!

Christina kende den parel van groote waarde. Zij kon spreken van zijne onnoemelijke waardij tot hen, die het niet wisten, en die er geen schoonheid in zagen om hem te begeeren; maar de bijzondere roeping, waarmede zij in hare eenzaamheid belast scheen te zijn, bestond daarin, om over de verschillende beschouwingen en de diepere heerlijkheid van den Geliefde te spreken met dezulken, die even als zij,

wisten, wat het was om gemeenschap te hebben met den Koning der Koningen en den Heer der Heeren.

Haar winkel werd op bepaalde uren geopend en gesloten. Nimmer liet zij den tijd die voor het onderzoek der Schrift bestemd was voor haren handel, overschrijden. Zij had het leven gevonden in het aanschouwen van des Konings aangezicht, en Zijne gunst was haar een wolk des spaden regens geweest. Zij verwachtte de openbaring des Heiligen Geestes aangaande de dingen, die Hij aan het dorstende hart wil openbaren.

Zelfs waren er dagen, dat de luiken gesloten bleven, de deur gegrendeld en geen antwoord gegeven werd. Dan vertelden de burens, dat zij op reis was; doch zij moest dan in den morgenstond gegaan zijn, want niemand had haar zien uitgaan. Men dacht, dat zij een voorraad voor haren verkoop was gaan opdoen. Maar zij was eene eigenaardige vrouw, en niemand dacht er aan om te vragen: „Waar zijt gij geweest?”

O, dat velen onzer neringdoende vrienden de waarde kenden der uren, die aan de bezigheden des daags zijn onttrokken, om ze in de *Koninklijke Beurs* door te brengen, opdat zij zich voor eenige oogenblikken uit de drukten van het winkelleven, in de gemeenschap met den hemelschen Vader mochten verheugen, en een korten tijd de plaats verlatende, zich bijzonder bezighouden met handel te drijven naar den hemel! Dan zouden het loeien der ossen, het geluid van goud en zilver niet meer in onze kerken gehoord worden, maar slechts de gever van een dankbaar hart en de offerande van een gebroken geest opgaan. O, beproef het slechts! Aanschouw den Heer dieper in Zijn schoonheid. Breng al de zorgen, die uw voorhoofd benevelen tot Hem, opdat zij u niet langer kwellen, maar gij liever de wijsheid en het medegevoel van Jezus moogt ondervinden. Leg iederen last, die u zoude kunnen bezwaren of die de opgeruimdheid Zijner dienstmaagd in den weg zoude staan, aan Zijne voeten. Vertrouw aan zijn altijd

geopend oor, de vrees of smart, waarover niemand anders zich zoude bekommeren, en die ook door niemand wellicht zoude worden verstaan. Leg uwe vijanden, die ook de Zijnen zijn, voor Hem neder, opdat de Heer, die machtig is in den strijd, hen moge verslaan; en gij zult in hunne plaats, een vrede en eene vrijheid verkrijgen, die de grootste aardse schatten u niet zouden kunnen geven. O, beproef het, arme winkeliers! Ik hoor u evenwel zeggen: „de godsdienst bestaat niet in het nalaten van ons dagelijksch beroep, of het verlaten van onze nering.” Als een voornaam man door de stad naar de laatste rustplaats gebracht wordt, hetzij een held, een staatsman of iemand van koninklijken bloede, is er niets vreemds in gelegen de luiken te sluiten, en uren lang in afwachting door te brengen, om het schouwspel te zien, dat ons nauwelijks de waarschuwing toeroept: „Wees bereid.” Een vroolijke najaarsmorgen doet u het buitenleven met het stadsleven verwisselen, of eenig voor-nemen ten uitvoer brengen. Wilt gij rijk wor-

den? Verzamel u schatten voor den hemel; dat bevordert de welvaart. Ga, met Christina naar de *Koninklijke Beurs*. Breng den goddeloozen, vervolgzielen verachter daarheen, die u een gedurigen prikkel in het vleech is.

Wellicht ziet gij nimmer hier beneden, doch eenmaal aan gene zijde der rivier, dat gij, door dat dagelijksch werk, een parel aan de kroon des Zaligmakers hebt gehecht. Neem uw klein geloof mede, dat naar benedeu ziet, en beef bij het „wellicht” dat komen kan. Ontvang den zegen, dien zelfs door het kleinste kind, dat den zoom van Christus' kleed aanraakt, kan geëischt worden, waardoor gij de beloften van hulp ontvangt met de bemoediging om meer genade te vragen. Breng in die stille binnenkamer uwen afgod, die u aan 's Heeren hart zoude kunnen onttrekken, hetzij die afgod in uw wettelijk beroep, uw uitwendige godsdienst, of in eenig dierbaar voorwerp, dat u uwe rust benam, bestaat. In zijn licht zult gij het licht zien, want Hij heeft het gezegd; en „de vossen, de kleine vossen, die den wijngaard verderven,

zullen gevangen worden," en niemand zal hen sparen. Het was niet alleen om smeekingen voor den troon des Konings neder te leggen, dat Christina hare winkel sloot. Er zijn diepere behoeften naar onafgebroken gemeenschap, die niet kunnen verkregen worden, wanneer iedereen in- en uitgaat, en dan heeft de ziel geen andere gelegenheid om van dat hemelsche brood te eten.

Het is ons een heerlijk bewustzijn, een geliefden vriend te hebben, aan wiens leiding wij ons kunnen vertrouwen, en die onze wijsheid is. Het is zalig te weten, dat de medgezel op onzen weg de opgestane Jezus is! Doch er zijn tijden, dat wij inniger gemeenschap zoeken. Als wij ons verheugen in de eenzaamheid te zijn, als wij aan den Geliefde niet alleen kunnen vertellen, wat wij gedaan en geleerd hebben, maar de vurige liefde kunnen toonen, die inwendig brandt, en de vaste overtuiging mogen ontvangen van die liefde, welke vele wateren niet kunnen blusschen. In deze teedere, zachte gemeenschap, dieper en volkomener dan die

van den dierbaarsten aardschen vriend, ligt het geheim van het verborgen manna, waarvan de witte keursteen de waarborg is. Satan zag met boozen nijd de gemeenschapsoefening onzer eerste ouders met hun Schepper aan, en trachtte die te verbreken. De ziel, die van boven geboren is en in gemeenschap met God wandelt, wordt niet minder boosaardig door dezen machtigen vijand aangezien. Hij ziet in haar een zichtbaar teeken van de verzoenende kracht van Jezus' bloed; want het bewustzijn van vrede, dat men hierdoor verkrijgt, is het getuigenis van den eeuwigen stroom, waaruit het voortvloeit, schoon het stilzwijgen is opgelegd. Zijn glans moge bewolkt zijn, doch niet voor lang; evenals de door den havik vervolgte duif te midden van den storm, zal de ziel eindelijk haar rust en schuilplaats in de spleet van de *Rots* vinden.

Satan wilde geenszins haar in ongestoorde verzekerdheid laten, die zich steeds beijverde om haren Heiland te verheerlijken. Wij zijn niet onbekend met de verzoeking van

den booze, en toch hoe blind is doorgaans God's kind! Maar de Heer regeert, en het gevaar heeft ons dikwerf uit het zondige *ik* tot het hart van een' medelijdenden Zalig-maker gebracht, om Zijn werk voor ons te zien. Wij hebben met een' overwonnen vijand te doen, die den hem gestelde grensmaal niet overschrijden kan. Hij was gewoon, om Christina in haar afgelegen winkeltje, in heiligheid te laten leven, en haar tevens duidelijk te toonen, dat de zonde niet uitgeroeid is, doch dat de beide naturen in haar elkander altijd even vijandig bleven: de oude mensch steeds doornen en distelen voortbrengende, onmachtig om iets meer te doen.

Wij leeren door hetgeen wij lijden, en ik wilde u „de kleine vossen” aantoonen, die den liefelijken lusthof kwamen benadeelen van iemand, die met God wandelde. Het kan zijn, dat Christina dacht, dat zij door haar verschijnen onder de vreemden het getal koopers zoude zien vermeerderen. Wellicht zouden zijde en kant even verleidelijk voor haar als voor

eenige harer in aardsche goederen meer be-
 deelde zusters geweest zijn. Uitwendige opschik
 mocht voor hare ziel gevaarlijk geworden zijn.
 Ik weet het niet. Hij bekoorde haar niet door
 een zwierigen japon, of door eenig sieraad of
 door kleuren; dan zoude zij zich op eens af-
 gewend hebben. Het was op veel listiger wijze,
 dat de Satan haar zocht te behagen. De ver-
 zoeking kwam in de gedaante van een nieuw
 zwart zijden kleedingstuk, dat toen eene be-
 geerlijke zaak voor de vrouwen was.

„Welk kwaad kan er zijn in een zwart
 zijden mantel?” vroeg een onwaardig toe-
 hoorder.

Wacht eens. De mode werd weldra door
 zwarte kant gevolgd, en de fransche zwarte
 kant was toen veel kostbaarder dan thans
 en werd slechts door weinigen gekocht. Daar-
 enboven was zij moeielijk te verkrijgen, en
 somtijds vermeerderde juist deze moeilijk-
 heid de begeerte om ze te bezitten: hoe het
 zij, het lokaas trok aan.

De winkel nam toe in voorspoed, het koper

werd zilver, het zilver werd goud. Christina had geene schulden. Ik weet niet of haar hand meer geopend was voor hare arme natuurgenten, gedurende den tijd, dat doornen en distelen welig konden opgroeien, maar dit weet ik: haar handel ging goed. Misschien dacht zij even als de scheepslieden bij Paulus, dat zij haar oogmerk had bereikt, omdat de zuidewind waaide. En zoo was het ook. Niet denkende, dat de Euroclydon zijn invloed zoude uitoefenen, vóór dat het schip, voor een hooger dienst bestemd, zoude wegzeilen, of dat het oogmerk van den Hoogen God, om zijnen dienstknecht in de bestemde haven te geleiden, te midden van eenen middernachtelijken storm zoude plaats grijpen.

De mode werd gevolgd, doch de kant kon nu ook niet achterwege blijven. De gelegenheid bleef niet uit om eene voordeelige zaak te doen, en de kant werd aan den mantel toegevoegd. Zaterdag avond kwam aan. De winkel werd gesloten, en de bedrijvige vingers van de fruitverkoopster waren ijverig bezig in

het schikken en naaien van de kant. Dikwerf mislukte het, doch ten laatste kwam het in gereedheid. De oude natuur smaakte bizondere voldoening in den arbeid der oude natuur. Christina was echter geenszins tevreden; want zij begon haar hart te raadplegen. Zij had het geld eerlijk gewonnen, de kant was door eigen vlijt verkregen — zij had die met eigen hand verdiend. Hoe dikwerf moeten wij ons eigen werk betreuren, en het weldra verbroken zien.

Het besluit werd door den ouden Adam genomen, en daardoor begunstigd, werd de aankoop voor wettig gehouden. God's kind moest dieper leeren inzien, hoe licht dit het geval is. Lieve Christina, waart gij slechts met uwen eigenen Heiligen Vriend te rade gegaan, hoe veel droefheid zoudt gij u bespaard hebben. Omstreeks dezen zelfden tijd werd er eene vergadering in het naburig gehucht gehouden, en toen de dag des Heeren aanbak, begaf Christina zich in den mantel, die haar zoo veel moeite en geld gekost had,

gehuld, naar de kerk. Het was een' schoone najaarsmorgen; het vallen der bladeren, en het heldere, eenigszins schelle geluid van het roodborstje, had, bij andere gelegenheden, aan haar hart een toepasselijk lied, of een woord der Heilige Schrift, ontlokt. Thans was het geheel anders. Alles scheen dof en veranderd; de pijnboomen met hun welriekenden adem schenen slechts somberheid op haar pad te verspreiden. De aarde was van hare schoonheid ontdaan. Zij was onverschillig voor den zonneshijn, een wolk drukte hare ziel ter neder. Het vertroostte haar niet, dat zij in zijde en kant gekleed was; zij leed onder het schoone kleet, en ging haren weg in gedruktheid des geestes. Zij betrad de plaats des gebeds. „Ik had het gevoel,” zeide Christina, „dat iedereen mij aankeek. Het lied werd door anderen gezongen — Christina was stom, en hoe ernstig de vermaning ook wezen mocht, zij nam er niets van mede. De bureu zagen haar, bij hare tehuiskomst, met bevreemding aan; en ofschoon de bewondering

klaarblijkelijk uit de oogen der meest nabij haar staanden blonk, bleef haar hart toch ontevreden. De ééne wolk dreef na de andere over hare ziel; het leven scheen haar te zwaar om het te torschen. Het aangezicht van haren Zaligmaker was voor haar verborgen — zij was in duisternis. En wat die duisternis beteekent, kan slechts door hen gevoeld worden, die weten wat het zegt, in gemeenschap met God's Zoon te wandelen, die het verschrikkelijke hebben leeren kennen, en het angstige der uren, dat wij geen berouw over de zonde gevoelen; dat een wolk, ten gevolge onzer zorgeloosheid en het volgen van eigen wil, Hem voor ons aangezicht bedekt, Hem in wiens blik het leven is; als Hij zich teruggetrokken heeft; als de onbekommerde slaper Hem zoekt, zonder Hem te kunnen vinden; als hij roept, en Hij niet antwoordt. Het waren niet alleen uren, maar dagen van donkerheid — en dan was het winkeltje gesloten, de luiken werden niet weggenomen, de grendel bleef op de deur. En

de bedroefde vrouw zat alleen voor den Heer. Op dien dag aanschouwden de engelen, wat er tusschen eene treurende ziel en een' genadigen en vergevenden Heer voorviel. Zij had gevraagd: „Hoe kom ik zoo?” Want wie is er, door de list van den machtigen tegenpartijder zoo blind, als juist de dienstmaagd des Heeren? Stap voor stap werd zij terug geleid tot de eerste oorzaak, die Israël beroerde — tot den tijd, het geld en het denken over de kant, het genoeg van die te bezitten — en de Heer had gezegd: „Indien gij Mij zoekt, zoo laat dezen heengaan.” Zij bemerkte „de kleine vossen” in den wijngaard beideu lief te hebben. Dien dag bevond zij zich in het dal der schaduwen des doods; want wat was het leven voor haar zonder de gunst van 's Konings aangezicht?

De nacht brak aan, en haar besluit was vastelijk genomen. De uitdovende asch werd op de plaat opgerakeld, en de gedroogde takkenbossen gaven een heldere vlam. Toen werd het bleeke aangezicht van de bedroefde van

geest, door den Ongeziene alléén aanschouwd, van haar, die een baan in de wildernis begon te maken voor haren Koning. Dezelfde schaar, die voor het begeerde voorwerp gediend had, werd nu voor den arbeid der vernieling gebruikt. „Het verbannene” stond op het punt van vernietigd te worden, en Israël zoude verder de overwinning behalen in de kracht van den Heer, en in de vreugde zijner sterkte. Het fijne fabriekwerk werd stuksgewijze op het vlamdend hout gelegd. Indien iemand de dikke blauwe rook, die uit den langen ouderwetsche schoorsteen der woning van deze vreemde vrouw opsteeg, had opgemerkt, zoude men niet licht vermoed hebben, wat dezen brand ontstak, noch minder kunnen denken, dat het door een voorwerp veroorzaakt was, hetwelk toen wellicht ieders bewondering of begeerte opwekte.

Met vreugde beschouwde Christina het smaakvolle patroon van de kant, dat weldra één gouden draad vormde, en tot een hoop asch vernield werd. Het vuur brandde helder, alsof het er een spoedig einde aan wilde maken. Weldra is het

werk volbracht, kant en mantel zijn vergaan, en de vlam sterft weg in eene kleine vonk. Buiten is het donker, doch van binnen is de morgenstond aangebroken. Het bloed van den Gekruiste verbindt het moede zwervende hart; en leunende op de borst van den beminden Zaligmaker, ontsluit de treurende vrouw haren mond, en klaagt Hem de smart, dat iets hare begeerte buiten Hem had kunnen opwekken, en haar den blik van haren Geliefde had kunnen doen afwenden. O, gezegend, geheiligd uur van vernieuwde genade!

De verborgen gemeenschap van dat uur was een nieuwe sport aan de gouden ladder van God's kind. Zij werd vernieuwd weggezonden, zooals eertijds Petrus, dieper vernederd door den liefdeblik van den Meester, dien hij verloochend had, dan door het zwaarste oordeel zijner medezondaren. *Hij* kreeg het bevel zijne broederen te versterken, en Christina, bekrachtigd in den Heer en vernederd door het dieper inzicht der liefde, die veel vergeven had, volbracht van dien dag

af aan, met veel liefde en vreugde de zending, die haar was opgelegd: anderen op de bron harer eigene kracht wijzende, bestaande in de onverbreekbare gemeenschap van den liefhebbenden en medelijdenden Heer, in wiens licht de strikken van den vijand worden gezien, en in Wiens kracht hare zaligheid was geleden.

„De kant verbrand!” riep iemand verontwaardigd uit, aan wien ik dit voorval mededeelde. „Welk een dwaasheid! Zij zoude kunnen verkocht zijn en het geld den armen gegeven.” Zoo zeiden vroeger zij, die de kostbare zalf aanschouwden: „Waartoe is dit verlies?” De Heer spreekt echter zóó niet. „Hij weegt de daden.” „De armen hebt gij altijd bij u, maar *Mij* niet altijd.” En Christina had met degenen, die aan de voeten van Jezus weenden, de diepe beteekenis dezer woorden leeren verstaan.

„Veel vergeven aan haar, die veel heeft liefgehad. „Wij kunnen niet zeggen sterker te zijn, naarmate wij dieper in de zonde ge-

vallen zijn; maar wij zijn sterker naarmate wij een nieuw inzicht in de gerechtigheid en getrouwheid des Verlossers hebben gekregen. En nimmer is de ziel waakzamer en meer vernederd, dan wanneer zij in dankbare vreugde de vernieuwende kracht van het bloed des Verbonds ondervindt. Dan kan dit bloed in levendmakende kracht aan hem, die ver af en nabij is, toonen, dat ons vertrouwen op eene volmaakte offerande bestaat, in Hem, in Wien geen ongerechtigheid woont, en Die te rein van oogen is, dan dat Hij het kwaad zou kunnen aanschouwen.

De oorzaak, dat Christina zachter werd, vriendelijker sprak, ernstiger tegenover anderen was, in één woord, gevoeliger werd voor iedere voorbijgaande wolk, die hare gemeenschap met den Heer zoude kunnen benevelen, ontstond daaruit, „dat de kleine vossen gevangen waren genomen.”

„Neem weg de hinderpalen voor onzen God, opdat de Koning der eere inga!” riep Christina aan een ieder, die bedroefd van

ziel was, gedurig toe, alsmede aan de flauwe belijders.

Menigeen benijdde haar hare rust en kalmte, even als eertijds Mozes, met wien de Israëlieten twistten, omdat de woestijn druiven noch vijgen, noch granaatappelen opleverde, terwijl hunne harten, hunne gedachten naar de vleeschpotten van Egypte uitgingen, naar deszelfs look en pompoenen, zonder begeerte naar de liefelijke erfenis van het goede land, dat de Heer hun beloofd had.

Denk echter niet, dat Christina overwonnen werd, omdat zij in de strikken van den booze gevallen was. De vijand werd overwonnen, toen Christus heerlijk uit het graf opstond, en Zijn volk deelt in deze overwinning door de macht van Hem, „Die altijd leeft om voor hen te bidden.” Wij zijn meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft liefgehad.” Christina wist, dat de zonde niet vernietigd was, doch zij had de belofte, dat dezelve niet over haar zoude heerschen, en zij werd tot nauwere waakzaamheid genoopt, ten einde den mantel

des vleesches haar de zachte stem van de tortelduif niet zoude doen voorbijzien.

Als wij bij ondervinding door het lijden hebben leeren inzien, dat Jezus Christus onze zielen niet alleen door Zijn verzoenend sterven van den dood verlost heeft, maar dat Hij ons ook ieder oogenblik door de kracht des Heiligen Geestes, die in ons werkt, voor struikelen kan bewaren, dan bemerken wij ook, dat de ziel in wasdom toeneemt, opdat wij geheel voor Hem in het land der levenden zouden wandelen.

Niemand, die de goddelijke waarheid deelachtig was, zoude het een oogenblik betwijfelen, dat Christina een kind van God was, of meenen, dat een oprecht volgeling van den Hemelschen Meester nog eenig behagen in het bezit van zulk een onbeduidend voorwerp van vrouwelijke ijdelheid zoude kunnen vinden. „Wat niet uit het geloof is, is zonde.” De toets van een voorwerp, van eene omstandigheid of betrekking, bestaat daarin, dat wij zien, of wij gemeenschap met God daarbij kunnen hebben. Voor een oppervlakkigen beschouwer, of voor iemand,

die niet in hetzelfde licht wandelt, mogen dergelijke dingen, onverschillig of onschuldig schijnen, maar kan iets onschuldig zijn, dat een inwoner van het hemelsch Kanaän ontrouw maakt in zijne roeping, of hem verleid tot het verspillen van de kostbare uren, die aan zijne roeping moesten gewijd worden.

Iedere dag openbaart ons de listige aanslagen des duivels om de wereldsche gelijkvormigheid met het dienen in den geest gelijken tred te doen houden. De verzoeking ligt zeer nabij het nauwe pad, en zal zeker den voet des onbedachtzamen daarheen leiden, indien die in vleeschelijke rust en in de wijsheid dezer wereld wandelt. Want de ziel, van de heerschappij des dwingelands verlost, blijft nogtans niet buiten zijne verzoeking.

De nieuwe, uit God geboren mensch, kan niet zondigen; de oude Adam blijft boos, en zal den Geest blijven bestrijden, tot de laatste vijand overwonnen is. De mensch Christus Jezus heeft den voet op den vermorzelden kop der vijandige slang gezet, en degenen, die

met den Heer wandelen, kunnen niet minder doen. Het jong geboren kind des hemels moet door hemelsch brood gevoed worden, en er is een hemelsch inzicht noodig voor de onderscheiding der hemelsche dingen, want Herodes zoekt het steeds te dooden. Wat uit den Geest geboren is, dat is geest en het kan niet sterven, maar om die reden zal de booze de ziel niet met rust laten. Daar is eene *zekere* schuilplaats in de eeuwige armen; daar is eene sterke vesting in de ondervonden tegenwoordigheid van Jezus.

Bij het toenemen harer jaren werd Christina hulpbehoevender, en de plichten, die hare eenvoudige nering medebrachten, werden haar te zwaar. Doch de Heer vergat Zijne dienstmaagd niet, en niemand, die op Hem heeft vertrouwd, is ooit beschaamd geworden. Hij had haar eene woning bereid, een dienst, waarin hare ziel zoude leven, en harten om haar lief te hebben. Eene vrouw van geboorte en aanzien, ten tijde van de opwekking dezer dagen tot de kennis der waarheid gebracht zijnde,

door middel van George Whitefield, die zijn arbeid in Georgia heeft geëindigd, werd door God's hand, in die buurt geleid, waar menig-een een zegen van de vreemde fruitverkoopster had ontvangen, die in de kleine stad weinig opgemerkt werd.

De Heer deed Christina de gunst rijkelijk genieten van haar, die Hij haar toegezonden had, en menig uur brachten zij in stille gemeenschap door, terwijl de jeugdige discipelin met een verheugd hart 't geen deblijmoedige onderwijzeres haar zoo gaarne voorstelde, indronk. Eene teedere vriendschap ontstond tusschen deze samenstemmende zielen, die de korte dagelijks te zamen doorgebrachte oogenblikken meer en meer lief kregen. De bezoeken der vreemde dame namen een einde, geheel vrij zijnde van eenige aardsche roeping, verzocht zij aan Christina voor haar de zorg en liefde eener dochter ter tegemoetkoming in haren klimmenden ouderdom, op zich te mogen nemen; en bij haar te komen inwonen. Zulk een voorstel deed haar op het eerste oogenblik zóó

ontstellen, dat zij het niet durfde aannemen. De eenzaamheid van hare eigene nederige woning werd steeds voor Christina door de tegenwoordigheid des Konings opgeluisterd, terwijl de onafgebroken vriendschap, die zij gedurende zoo vele jaren mocht ondervinden, de herinnering aan deze kleine kamertjes dierbaar maakte; de vrijheid harer eigene woning was haar onuitsprekelijk lief. Maar Christina wandelde met God; en had zij eenmaal Zijnen wil vernomen, dan deed zij dien veel liever dan den hare. Gehoorzamende aan het Woord van God, was zij tot aan het einde van haren aardschen loopbaan bereid om *Hem* te volgen, voor Wiens aangezicht een engel haar eene plaats ging bereiden.

Nog eenmaal een bijwoner zijnde in een vreemd land, was haar einde even vreemdsoortig in het oog der wereld als haar geestelijk leven zulks geweest was. Menig inwoner der vele woningen, waar Christus was heengegaan, bezocht het vertrek, dat voor haar in gereedheid was gebracht, en naar het „opkamertje

van den profeet," geleek; en dáár, steeds eene fruitverkoopster blijvende, vergaderde Christina blijmoedig de druiven van Eskol voor de voornamen des lands. Geëerd en bemind, met de liefde, die verstaat, en de eer, die de ontvangende liefde door Christus in de Zijnen verwekt, eindigde weldra haar aardsche leven. En nu werd Christina weder geroepen om te verhuizen, doch nu niet onder vreemden, maar om tot den Vriend en Medgezel van haar dagelijksch leven te gaan; tot Hem, in Wien hare ziel een welbehagen vond, en aan Wiens rechterhand verzadiging is van vreugde voor eeuwig; tot Hem, in Wiens tegenwoordigheid eene volheid van vreugde is; om met Hem te zijn, op Wien zij wachtte, Dien zij thans verwachtte, niet langer als vreemdeling en bijwoner, maar als een gelukkig kind in het huis van Jezus. Wat de geschiedenis harer vroegere jaren was, ik weet die niet. Zij was blijkbaar, op zijn beste genomen, eene vriendelijke vrouw. En als ik de uitwerking der genade God's in een nog nederiger toestand,

gadesla, dan begrijp ik gemakkelijk, dat dezelfde macht, die David voor den troon geschikt maakte, eene fruitverkoopster tot de zending kon bekwamen, die zij tot in hare laatste aardsche omgeving uitoefende.

Vóór nog de gelukkige fruitverkoopster tot hare laatste woonplaats werd opgeroepen, had hare jeugdige vriendin haren arbeid aangevangen; en toen zij mij zelve het eenvoudige verhaal mededeelde, kon ik niet nalaten tevens iets van den gezegenden oogst op te merken bij eene, die door haar voorbeeld tot hetzelfde levende geloof gebracht werd, een geloof, dat steeds door de gemeenschap met een levenden Heer werd versterkt. Zegenende en gezegend wordende, verminderde hare liefde tot de zielen nimmer, hare begeerte om haren dierbaren Zaligmaker te verheerlijken, verkoelde nooit, de hoop op Zijne komst faalde niet, totdat de door storm geteisterde woning, onder de verwoestingen van ziekte, ouderdom en smart, ineens stortte, en de bevrijde ziel naar de poort des lichts heenvloog, om van

nu af aan de tegenwoordigheid onbeneveld te genieten van Hem, die haar zeven-en-tachtig jaren op den rechten weg tot de stad harer woning geleid had.

Tot het einde toe was het haar grootste lust om over de onafgebroken rust van Christina te spreken, tot dezulken, die het verstonden, en hen te wijzen op het eenvoudige geloof, den heiligen wandel, het vast geloof in de tegenwoordigheid des Allerhoogsten, wiens welbehagen is in de menschen.

En wandelt gij, tot wie ik hier spreek, met God? Ik vraag u niet, gelooft gij in den Zoon van God? Mijn eenvoudig verhaal kan geen aantrekkelijkheid bezitten voor het oor der wereld. Indien gij de gemeenschap met Jezus boven iederen anderen band van man, vrouw of vriend, verkiest, dan hebt gij geleerd, dat alle moeilijkheden niets zijn in vergelijking met de smart eener verstoorde gemeenschap. Gij weet bij ondervinding, hoe de Heilige Geest kan worden bedroefd, en de hemelsche Gastheer niet langer, even als voor-

heen, met u Avondmaal kan houden. Als de verlatene Bruid hebt gij Hem in de stad en in de straten gezocht; en berustende in hetgeen Hij eenmaal voor uwe kranke ziel was, hebt gij vergeten, dat Hij nu nog dezelfde Jezus is. O wees niet ontmoedigd, als gij nu treurt. Uwe smart zelf getuigt het, hoe dierbaar u het aangezicht was, dat nu aan uw ter nedergeslagen oog onttrokken is. Gij kent het verborgene der steile plaats. Ga tot *Hem*. Laat Hem uw aangezicht zien, ofschoon door tranen beneveld. Doe Hem uwe door zuchten afgebroken stem hooren. Hij verstaat de onuitgesproken woorden: „Waarom hebt gij Mij verlaten?” Luister naar Zijn stem. Lees den brief Zijner liefde, verzegeld met Zijn eigen bloed: „Ik zal u nooit begeven noch verlaten.” Zij, die door de donkere gebergten hebben gedwaald, weten, dat zij niet door het *denken* alleen aan het verzoenend Bloed kunnen gereinigd worden, dat bloed, waardoor slechts de gemeenschap hersteld, en het geweten gezuiverd wordt. Eerst moet de zonde be-

leden, en wat die zonde berokkend heeft, gevoeld worden, vóór dat de gewonde ziel de kracht van dat bloed ondervindt. Het is niet door de verstandelijke kennis van den ouden mensch, maar door het eenvoudig geloof van God's kind, dat de vrede hersteld wordt. God behandelt ons als kinderen, en door de willekeurige, zorgeloze afwijking van *dat* Licht, in hetwelk alléén wij het Licht kunnen zien, moet ons noodzakelijk geleerd worden, door de ervaring der bestraffende liefde, dat er vergeving is bij den Vader, opdat Hij gevreesd worde. De toegang staat open.

„Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons onze zonden vergeeft en ons reinigt van alle ongerechtigheden.” Gaf het karmozijn roode bloed op de hoornen des altaars, hetwelk eens binnen het voorhangsel, rondom en op de heilige dingen gesprengd werd, vrede aan Israël's priester? En zullen wij, die niet alleen de heerlijke type, maar de werkelijkheid bezitten, vergeten, dat onze groote Hoogepriester de

God der levenden is? In *Hem* hebt gij vrede; en welk een' vrede! Hij is getrouw; Hij kan u niet begeven noch verlaten. Doch gelijk de zonde de macht had om bij Adam de gedachte aan de alwetendheid van den Heere God uit te wisschen, zoo zullen wij ook, terwijl wij in duisternis wandelen, in de verzoeking gebracht worden, om Hem slechts als onzen Rechter te beschouwen.

Lieve Broeder, — „Ik schrijf mijne „kleine vossen,” even zoo wel voor u, als voor mijzelve en voor mijne zuster. Doch gij zult glimlachen en zeggen: „Maar mijne begeerte gaat niet uit naar kostbare kant noch naar de *mode* om zwarte zijde te dragen!”

Gij hebt gelijk, mijn broeder, maar hebt gij niets, dat gij tot heil uwer ziel zoudt kunnen verbranden? Bestaan de kleine vossen slechts in uiterlijke versiering? Zijn er geen hollen genoeg om zich in te verbergen? Wij laten hen met vrede, en het duurt niet lang of het oor luistert naar de verleidelijke stem van het vleesch. Wij bekommeren ons niet

om den verzoeker, wiens listen ons niet onbekend zijn, tot dat eindelijk, „de vossen hollen en de vogelen des hemels nesten hebben,” doch de Zoon des menschen niets heeft, waarop Hij het hoofd nederleggen kan.

Ach, bedroefde ziel, die de liefelijke en zalige gemeenschap met Jezus verloren hebt, keer weder, gij staat in de spleet der Rots! beklim het verborgene der steile plaats; de mystieke voetwassching is het geheim van den vrede des geloovigen; daardoor en daardoor kunt gij volgzaam en gehoorzaam zijn, en het goede des lands eten. Wanneer gij eerst zelf van de schoone vrucht eet, kunt gij ze ook mededeelen aan hen, die haar tot dusverre nog niet kenden, en ter nauwernood hare onbeschrijfelijke schoonheid beseffen. In het licht wandelende, zult gij het licht zien, en „de kleine vossen leeren vangen, die de wijngaarden verderven; want onze wijngaarden hebben jonge druifjes.”

De gestoorde slaap.

„Jezus zeide tot haar: Vrouwel wat weent gij? wien zoekt gij? Zij, meenende, dat het de hovenier was, zeide tot hem: Heer! zoo gij hem weggedragen hebt, zeg mij, waar gij hem gelegd hebt, en ik zal hem wegnemen.”

Joh. 20: 15.

„Ik deed mijnen liefste open, maar mijn liefste was geweken; hij was doorgegaan, mijne ziel ging uit van wege zijn spreken. Ik zocht hem, maar ik vond hem niet, ik riep hem, doch hij antwoordde mij niet.”

Hoogl. 5: 6.

Even als de Bruid ontwakend,
Voorwaarts wenkte, droef van zin,
Om haars Heeren afzijn weende,
Peinzende op Zijn trouw en min;

Tot de dochters, haar gespelen,
Bij haar lied, vol treurigheid,
Vroegen: Wie is uw beminde?
Wiens gemis gij zoo beschreit?

Zoo vertroost ik me in 't bepeinzen
Van uw vroegre daden, Heer;
Ziet: Gij spraakt: de baren stegen;
Ziet: Gij spraakt: Zij daalden weêr.

'k Zal uw weldaan overdenken,
 Als vertwijffing mij bezwaart;
 Die herinring zal mij voeren
 Boven 't duistere der aard.

IJdel hart, hoe kunt gij sluimren;
 Jezus zelf stond voor de deur,
 't Hair van enkel nachtdauw druppend.
 Stelde u ooit Zijn komst te leur?

Was daar eenmaal niet een pleksken,
 Waar zijn hoofd zich boog ter aard?
 Waar de smartkelk voor Hem staan bleef,
 In die sombre olijvengaard.

Als zijn hand u zacht komt wenken,
 Zweeft u dan geen werkmaal voor?
 Wilt gij op zijn voetstap letten,
 Weldra ziet ge een bloedig spoor.

Hart vol liefde, wreed verbroken;
 's Krijgers lans ging door en door;
 Doch die stoot was niet zoo liefdloos
 Als mijn hardheid van gehoor.

Was ooit smart gelijk zijn smarte;
 Neen, van 's werelds aanvang af,
 Woog geen last als die de menschheid
 Hem, zoo zwaar, te dragen gaf.

Ziel, wanneer Hij weder aanklopt;
 Zorg dan, dat gij opendoet;
 Schoon een doornekrans gedrukt werd,
 Op dat voorhoofd, zoo bebloed.

't Is de thans verrezen Heiland,
 Die daar nadert, antwoord Hem,
 Als zijn liefde u op wil zoeken.
 Open, open op zijn stem.

Waartoe langer nog te dralen?
 Zet het spoedig aan een zij;
 Hoor de stem, die tot u fluistert:
 Op, mijn liefste, kom tot mij.

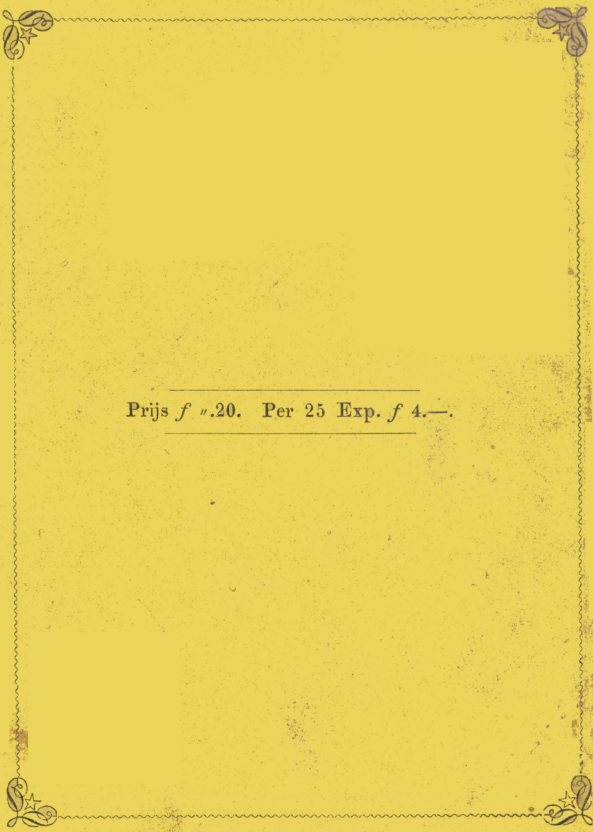
Kunt ge uw Heiland hooren roepen,
 Hem, u aller Vriend en Heer?
 't Één, dat vreugd schenkt, weinig achten?
 Leggen 't hoofd tot slapen neer?

Dierbaar Lam, Uw bloed is machtig;
 Van mijn vreê is 't de eenge grond,
 'k Ken geen andere verberging
 Dan in de U geslagen wond.

Eenmaal als ik triomfeere,
 Rijst mijn lofied hooger, dan
 Als ik Gods genâ nog beter
 Inzien en verhooren kan.

Prijs *f* ".20. Per 25 Exp. *f* 4.—.